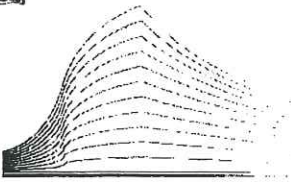

Kopie
Voor bestuurlijke inlichting
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2018/169
Datum van uitspraak 8 januari 2018
Rolnummer 2016/AR/253

Uitgifte		
Uitgereikt aan <i>opplaatte</i>	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan 00095
op <i>24/01/2018</i>	op	op
€ <i>39,00</i>	€	€
BUR <i>315</i>	BUR	BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest
- Intellectuele eigendom

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B1
burgerlijke zaken

Aangeboden op 18 JAN. 2018
Niet te registreren <i>Soraya Kessels</i>

COVER 01-00001015666-0001-0013-01-01-1

2016/AR/253

NV CASA INTERNATIONAL, met vennootschapszetel gevestigd te 2250 Olen, Domuslaan 4 en ingeschreven in de kruispuntbank van ondernemingen onder nr. 0435.132.397;

appellante,

vertegenwoordigd door mr. Francis Van Remoortel, advocaat te 8500 Kortrijk, Schippersstraat 1/43 (ref.: 13.565);

tegen het vonnis van de 7de kamer van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 18 december 2015, aldaar gekend onder nr. A.R. A/14/10964;

tegen:

de vennootschap naar Frans recht **INNOBIZ SARL**, met vennootschapszetel gevestigd in Frankrijk, te 34830 Jacou, Espace Bocaud – La Plaine, 300H rue du Clos de Viviers en ingeschreven in het ondernemingsregister van Montpellier onder nr. 484.775.432, **in eigen naam en als rechtsopvolgster ten algemene titel van de vennootschap naar Frans recht HOME TO NATURE SARL**, met vennootschapszetel gevestigd in Frankrijk, te 34830 Jacou, Espace Bocaud – La Plaine, 300H rue du Clos de Viviers en ingeschreven in het ondernemingsregister van Montpellier onder nr. 753.176.320;

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. Alexander De Bleeckere in eigen naam en tevens loco mrs. Olivier Vrins & Sophie Lens, allen advocaat te 1000 Brussel, Havenlaan 86C bus 414;

* * * * *

1. De feiten

De feitelijke gegevens die ten grondslag liggen aan de vorderingen van de geïntimeerde worden op juiste wijze uiteengezet in het bestreden vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 18 december 2015. Het hof verwijst naar deze uiteenzetting en beschouwt ze als hernomen.

2. De voorafgaande rechtspleging

2.1. Het bestreden vonnis:

- verklaart de hoofdvordering toelaatbaar en gegrond als volgt:
- stelt vast dat de appellante schuldig is aan inbreuken op de auteursrechten van de vennootschap naar Frans recht INNOBIZ SARL en op de eerlijke marktpraktijken door niet-toegelaten kopieën op de markt te brengen van de geurverstuivers Pluglia en Kemila V1 en beveelt de staking van deze inbreuken, onder verbeurte van een dwangsom van 25,00 EUR per vastgestelde inbreuk, te verbeuren zeven dagen na betekening van het vonnis;
- veroordeelt de appellante om aan INNOBIZ SARL 86.864,74 EUR en aan HOME TO NATURE SARL 498.596,93 EUR te betalen, meer de vergoedende intrest aan de wettelijke intrestvoet in burgerlijke en handelszaken bepaald in artikel 2, §1 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest, zoals gewijzigd door artikel 87 van de Programmawet (I) van 27 december 2006 vanaf 8 november 2013 tot de dag van de dagvaarding, en met de gerechtelijke vergoedende intrest aan dezelfde intrestvoet vanaf dan tot de dag van de volledige betaling;
- verklaart de tegenvordering toelaatbaar maar ongegrond;
- verklaart het vonnis voorlopig uitvoerbaar;
- veroordeelt de appellante tot de kosten van het geding.

2.3. De appellante tekent tegen dit vonnis hoger beroep aan bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 5 februari 2016.

De geïntimeerde tekent tegen dit vonnis incidenteel beroep aan bij conclusies neergelegd ter griffie van het hof op 13 mei 2016.

3. De standpunten in hoger beroep

3.1. De appellante vordert in haar op 16 december 2016 ter griffie neergelegde conclusies:

- het hoger beroep toelaatbaar en gegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te vernietigen;
- de vorderingen van de geïntimeerde ongegrond te verklaren;

- ondergeschikt een deskundige aan te stellen met als opdracht:

- “a. na te gaan welke hoeveelheid producten “KEMLIA V1” en “PUGLIA” INNOBIZ en HOME TO NATURE hebben geproduceerd en verkocht per land waar CASA INTERNATIONAL actief is*
- b. na te gaan welke de gemiddelde verkoopprijs voor elk van deze producten was (per jaar en per land)*
- c. na te gaan of de verkoop van de producten is gedaald sinds de commercialisatie van de litigieuze verstuivers door CASA INTERNATIONAL en of deze daling en verkoop in oorzakelijk verband staan”;*

- ondergeschikt een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Verzetten de begrippen van artikel 13 van de Richtlijn 2004/48/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten “passende vergoeding”, “schade” en “winstderving” zich tegen de rechtspraak waarbij automatisch wordt geoordeeld dat elke benadeelde partij van een inbreuk op het auteursrecht, voor wat de winstderving betreft, steeds recht heeft op een vergoeding gelijk aan “het aantal ingevoerde goederen door de inbreukmaker vermenigvuldigd met de bruto winstmarge van de benadeelde partij”, terwijl:

- 1. niet alle inbreukmakende goederen effectief zijn verkocht aan het publiek en geen onderscheid wordt gemaakt tussen goederen naargelang zij effectief verkocht zijn, dan wel louter ingevoerd, dan wel louter aangeboden in de handel (en dus niet “mee-gedeeld aan het publiek”;*
- 2. rekening houden met de bruto winstmarge een verrijking kan inhouden van de benadeelde partij inhoudt en slechts de netto-winst in aanmerking komt;*
- 3. het niet noodzakelijk zo is dat de, laat staan “elke”, benadeelde partij dezelfde hoeveelheden producten zou hebben verkocht als de namaker heeft verkocht (laat staan geïmporteerd) al is het maar omwille van*
  - i. de afwezigheid van de auteursrechthebbende in (alle) landen waar de namaker de producten heeft op de markt gebracht,*
  - ii. de elasticiteit van de prijzen,*
  - iii. de aanwezigheid van vervangproducten,*
  - iv. het verschillende doelpubliek,*
  - v. de intensiteit van de concurrentie*
  - vi. de verschillende distributiekkanalen*

vii. de mindere productiecapaciteit?

en dit alles dus des te meer nu door automatische toepassing van vermelde formule, elke wederverkoper een gelijke schadevergoeding zou kunnen vorderen ten aanzien van eenzelfde namaker?";

- de vordering tot veroordeling van de kosten af te wijzen;
- de vordering tot veroordeling van de kosten te herleiden (ondergeschikt);
- de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen;
- voor recht te zeggen dat de deposito- en consignatiekas de geblokkeerde gelden mag vrijgeven aan de appellante;
- ondergeschikt voor recht te zeggen dat er gaan rente verschuldigd is op de bedragen tot 633.779,38 EUR vanaf 8 februari 2016 (datum betaling kantonnement).

3.2. De geïntimeerde vordert in haar op 15 februari 2017 ter griffie neergelegde conclusies:

- het hoger beroep toelaatbaar maar ongegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te bevestigen, behalve wat betreft de vordering van INNOBIZ SARL inzake de verpakking van de producten, de vordering om de goederen te vernietigen, de omvang van de verbodsmaatregelen en de schadevergoeding, en op deze punten het incidenteel beroep gegrond te verklaren;
- opnieuw recht doende:
  - voor recht te zeggen dat de verpakkingen van de appellante van de verstuiers met referentie 489888 en 485660 inbreuk maken op de auteursrechten van INNOBIZ SARL en dat de verhandeling van deze verpakkingen een inbreuk uitmaakt op de eerlijke marktpraktijken;
  - de vernietiging van de verstuiers met referentie 489888 en 485660 te bevelen op kosten van de appellante en onder toezicht van een gerechtsdeurwaarder, binnen vijftien dagen na betekening van het tussen te komen arrest, onder verbeurte van een dwangsom van 2.500,00 EUR per kalenderdag vertraging en van 1.000,00 EUR per niet-afgeleverd stuk;
  - vast te stellen, naast het op de markt brengen van de verstuiers met referentie 489888 en 485660 en hun verpakkingen, ook het invoeren, verdelen, verkopen, te koop aanbieden en in voorraad houden van deze producten een inbreuk uitmaakt op de auteursrechten van INNOBIZ SARL en van de eerlijke marktpraktijken, en bijkomend de staking te

bevelen van deze handelingen op straffe van een dwangsom van 300,00 EUR per inbreuk op dit bevel;

- de appellante te veroordelen om aan INNOBIZ SARL een schadevergoeding van 198.144,00 EUR te betalen voor de gedeerde winst evenals een schadevergoeding van 58.943,22 EUR voor de overige geleden verliezen die INNOBIZ SARL door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;
- de appellante te veroordelen om aan HOME TO NATURE SARL een schadevergoeding van 787.152,00 EUR te betalen voor de gedeerde winst die ze door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;

ondergeschikt:

- de appellante te veroordelen om aan INNOBIZ SARL een schadevergoeding van 132.760,44 EUR te betalen voor de gedeerde winst evenals een schadevergoeding van 58.943,22 EUR voor de overige gelden verliezen die zij door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;
- de appellante te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van 581.274,04 EUR voor de gedeerde winst die HOME TO NATURE SARL door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en met de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;
- de appellante te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen.

4. Beoordeling

4.1. De tijdigheid, de regelmatigheid en de toelaatbaarheid van het hoger beroep

Het hof heeft kennis genomen van de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis, betekend bij akte van 18 januari 2016, en stelt vast dat:

- door de appellante tegen dat vonnis tijdig, regelmatig naar vorm en op toelaatbare wijze hoger beroep werd aangetekend bij haar op 5 februari 2016 ter griffie van het hof neergelegd verzoekschrift tot hoger beroep;

- door de geïntimeerde tegen dat vonnis tijdig, regelmatig naar vorm en op toelaatbare wijze incidenteel beroep werd aangetekend bij haar op 13 mei 2016 ter griffie van het hof neergelegde conclusies.

4.2. De grond van de betwisting

4.2.1. De auteursrechtelijke bescherming van de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1

4.2.1.1. De appellante bestrijdt het oordeel van de eerste rechter dat de geurverstuivers van INNOBIZ SARL voor auteursrechtelijke bescherming in aanmerking komen. Volgens haar zou niet voldaan zijn aan de voorwaarden daartoe. De geurverstuivers zouden niet getuigen van een intellectuele inspanning waarbij keuzes werden gemaakt waardoor ze een individueel en oorspronkelijk karakter verkregen, dat getuigt van de persoonlijkheid van de schepper.

4.2.1.2. Bij arrest van 1 december 2011, in de zaak C-145/10 Painer, oordeelt het Hof van Justitie dat het auteursrecht slechts kan gelden met betrekking tot materiaal dat oorspronkelijk is in die zin dat het gaat om een eigen intellectuele schepping van de auteur ervan. Een intellectuele schepping is een eigen schepping van de auteur wanneer zij de uitdrukking vormt van diens persoonlijkheid. Dat is het geval wanneer de auteur bij het maken van het werk zijn creatieve bekwaamheden tot uiting heeft kunnen brengen door het maken van vrije en creatieve keuzes (zie ook: Cass., 31 oktober 2013, www.cass.be).

Bijkomende voorwaarden zijn er niet: zo moet het werk noch nieuw zijn, noch beantwoorden aan een artistiek criterium. Een basisvereiste is dat de auteur over een keuzemogelijkheid beschikt. Is er geen keuzemogelijkheid of is ze banaal, voor de hand liggend of louter toevallig, dan is iedereen verplicht dezelfde weg te bewandelen, zodat niemand een persoonlijke stempel op de productie kan plaatsen.

4.2.1.3. De bewijslast van het oorspronkelijk karakter van de geurverstuivers rust bij de geïntimeerde. Het volstaat daartoe dat zij beknopt beschrijft waaruit naar haar oordeel de originaliteit blijkt. De appellante kan het tegenbewijs leveren door voorlegging van minstens één anterioriteit waaruit blijkt dat het werk waarvan de auteursrechtelijke bescherming wordt betwist, alle kenmerken van het oudere werk heeft overgenomen.

4.2.1.4. Net zoals de eerste rechter is het hof van oordeel dat de geïntimeerde voldoet aan de op haar liggende bewijslast en dat de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1 auteursrechtelijke bescherming verdienen. Het hof verwijst naar de oordeelkundige motivering van de eerste rechter die ten grondslag ligt aan zijn oordeel en die hier als integraal hernomen moet worden beschouwd. De appellante voert in hoger beroep geen nieuwe argumenten aan die afbreuk doen aan de oordeelkundige motivering van de eerste rechter in dit verband.

4.2.1.5. Het hof stelt verder vast dat de appellante geen bewijzen kan voorleggen van verstuivers, die in hun oorspronkelijke kenmerken overeenstemmen met de verstuivers van de geïntimeerde en die voordien bestonden. Uit de door de appellante in dat verband in haar

conclusies opgenomen afbeeldingen, blijkt niet dat de door de eerste rechter opgesomde specifieke kenmerken van de geurverstuivers van de geïntimeerde zouden ontleend zijn aan die voorbeelden.

4.2.2. De auteursrechtelijke bescherming van de verpakking van de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1

4.2.2.1. Terecht laat de geïntimeerde gelden dat ook de verpakkingen van de betrokken geurverstuivers in aanmerking komen voor auteursrechtelijke bescherming. Door de groen-witte kleurcombinatie en de voorzijde van de verpakking waar het product, de tekst en een natuurelement op een specifieke wijze gerangschikt worden weergegeven, zijn de verpakkingen origineel in de zin van het auteursrecht.

4.2.2.2. Anders dan de appellante meent bevestigen de verpakkingen die ze opneemt in haar conclusies het standpunt van de geïntimeerde dat haar verpakkingen het resultaat zijn van een eigen creatie, die uitdrukking geeft van de persoonlijkheid van de auteur. De geïntimeerde merkt bovendien terecht op dat de appellante niet bewijst dat de door haar bijgebrachte verpakkingen bestonden voor die van de geïntimeerde.

4.2.3. De namaak

4.2.3.1. Het hof volgt ook het standpunt van de geïntimeerde dat de geurverstuivers en de verpakkingen van de appellante een inbreuk maken op de auteursrechten van de geïntimeerde.

4.2.3.2. Er is sprake van namaak van zodra elementen of zelfs één van de elementen die de originaliteit van een werk uitmaken, worden overgenomen in een later werk. Bij de beoordeling van een eventuele daad van namaak moet eerder rekening gehouden worden met de punten van gelijkenis dan met de punten van verschil. Er moet worden uitgegaan van de globale indruk die wordt gewekt.

4.2.3.3. Het hof oordeelt dat uit de door de partijen voorgelegde geurverstuivers en hun verpakking blijkt dat de oorspronkelijke kenmerken van het werk van de geïntimeerde op *quasi* identieke wijze terug te vinden zijn bij de door de appellante op de markt gebrachte producten en verpakkingen, zodat de totaalindruk van het werk van de appellante en de geïntimeerde gelijkend is en er voor de normale consument risico op verwarring bestaat.

De namaak door de appellante staat vast.

4.2.4. De inbreuk op de eerlijke marktpraktijken

Om oordeelkundige redenen die het hof tot de zijne maakt en die hier als hernomen worden beschouwd, beslist de eerste rechter dat de appellante zich schuldig maakt aan oneerlijke

marktpraktijken door slaafse kopieën van de geurverstuivers op de markt te brengen. Dezelfde argumentering geldt wat de door de appellante voor de geurverstuivers gebruikte verpakkingen betreft. Ook hier is er sprake van slaafse namaak.

4.2.5. De sanctie

Het stakingsbevel

Conform de vordering van de geïntimeerde wordt, bij toepassing van artikel XI.334 §1 WER, aan de appellante het verbod opgelegd om de namaakverstuivers en de verpakkingen in te voeren, te distribueren, te verkopen of te koop aan te bieden en in voorraad te houden, dit onder verbeurte van een dwangsom ten bedrage van 100,00 EUR per vastgesteld nagemaakt exemplaar dat door de appellante onder eender welke benaming nog wordt ontworpen of op de markt gebracht, of waarvoor door de appellante nog reclame wordt gemaakt, te rekenen vanaf de betekening van het onderhavige arrest. De dwangsom wordt bepaald op 100,00 EUR per inbreuk om de naleving van het verbod in de toekomst te verzekeren. Om dezelfde reden gaat het hof niet in op het verzoek van de appellante om het bedrag van de te verbeuren dwangsommen te beperken tot een maximum bedrag van 5.000,00 EUR.

De vernietiging van de nagemaakte voorwerpen

De geïntimeerde voert aan dat bij tegensprekelijk onderzoek van de voorraden van de appellante op 3 november 2015 werd vastgesteld dat er zich bij de appellante nog substantiële (vrijwillig teruggeroepen) voorraden bevinden. De appellante betwist dit niet.

In de gegeven omstandigheden beveelt het hof de appellante bij toepassing van artikel XI.334 §2 WER, de namaakverstuivers terug te roepen van haar verdelers en verkooppunten voor zover er daar nog verstuivers zouden aanwezig zijn en deze te verzamelen in een centraal magazijn voor vernietiging onder toezicht van een gerechtsdeurwaarder binnen de twee maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest, en dit op haar kosten en onder verbeurte van een dwangsom van 300,00 EUR per kalenderdag vertraging. Het hof acht de oplegging van een dwangsom noodzakelijk om de naleving van dit bevel te verzekeren.

De schadevergoeding

Krachtens artikel XI.335 §1 WER heeft de benadeelde recht op de vergoeding van elke schade die hij door een inbreuk op het auteursrecht lijdt.

Bij het vaststellen van de vergoeding dient in toepassing van artikel 13 (1), a) van Richtlijn 2004/48/EG rekening te worden gehouden met *“alle passende aspecten, zoals de negatieve economische gevolgen, waaronder winstderving, die de benadeelde partij heeft ondervonden, de onrechtmatige winst die de inbreukmaker heeft genoten en, in passende gevallen, andere elementen dan economische factoren, onder meer de morele schade die de rechtheb-*

bende door de inbreuk heeft geleden”.

Artikel XI.335 §2 WER bepaalt dat wanneer de omvang van de schade op geen andere wijze kan bepaald worden, de rechter de schadevergoeding in redelijkheid en billijkheid kan vaststellen op een forfaitair bedrag.

Overeenkomstig artikel 13 (1), b) van Richtlijn 2004/48/EG moet dat bedrag worden vastgesteld *“op basis van elementen als tenminste het bedrag aan royalty’s of vergoedingen dat verschuldigd was geweest indien de inbreukmaker toestemming had om het desbetreffende intellectuele-eigendomsrecht te gebruiken”.*

Materiële schade: geleden verlies

De geïntimeerde maakt aanspraak op een vergoeding van 8.943,22 EUR voor kosten die zij heeft moeten maken ter verdediging van haar (auteurs)rechten.

Om oordeelkundige redenen die het hof tot de zijne maakt en die hier als integraal hernomen worden beschouwd heeft de eerste rechter het bedrag van 8.943,22 EUR toegekend tot dekking van deze kosten.

De appellante voert in hoger beroep geen nieuwe argumenten aan, noch brengt ze nieuwe objectieve stukken bij die afbreuk doen aan het oordeel van de eerste rechter in verband met het door de geïntimeerde geleden verlies. Dit onderdeel van de vordering van de geïntimeerde blijft dan ook gegrond.

Daarnaast maakt de geïntimeerde aanspraak op een vergoeding van 50.000,00 EUR voor reputatie- en imagoschade.

Ook hier volgt het hof het oordeel van de eerste rechter dat de geïntimeerde deze schadepost niet bewijst. Net zoals in eerste aanleg beperkt de geïntimeerde zich in hoger beroep tot theoretische beschouwingen die ze voornamelijk put uit precedënten in de rechtspraak. Bewijs *in concreto* wordt niet bijgebracht. De vordering van de geïntimeerde blijft dan ook ongegrond wat dit onderdeel betreft.

Materiële schade: gederfde winst

Volgens de geïntimeerde is het onmogelijk de door haar gederfde winst met zekerheid te begroten. Daarom is ze van oordeel dat *“een forfaitaire begroting naar billijkheid”* zich opdringt, waarbij ze de door haar gederfde winst berekent op basis van de inbreukmakende massa die ze vermenigvuldigt met haar winstmarges, én waarbij ze voor de vaststelling van de inbreukmakende massa uitgaat van het aantal door de appellante ingevoerde verstuivers en niet van het aantal door haar verkochte verstuivers.

Het hof oordeelt dat de appellante hiertegen terecht aanvoert dat voor zover deze forfaitaire berekening al zou worden aanvaard, alleen het aantal door de appellante verkochte goederen in aanmerking komt voor de vaststelling van de inbreukmakende massa. De door de appellante ingevoerde maar niet-verkochte goederen kunnen immers niet geleid hebben tot een verlies aan inkomsten bij de geïntimeerde.

Het hof deelt evenwel de mening van de appellante dat het helemaal niet zeker is dat de geïntimeerde zonder de namaak van de appellante eenzelfde hoeveelheid verstuivers zou hebben kunnen verkopen als de inbreukmakende massa. De appellante wijst er in dat verband op dat diverse vervangproducten op de markt aanwezig zijn, hetgeen ook blijkt uit de afbeeldingen in de conclusies van de geïntimeerde, en dat de prijs van die verstuivers lager ligt dan die van de geïntimeerde, hetgeen door de geïntimeerde niet betwist wordt.

Verder stelt het hof samen met de appellante vast dat de geïntimeerde geen stukken bijbrengt die aantonen dat INNOBIZ SARL, dan wel HOME TO NATURE SARL, effectief omzetverlies hebben geleden sinds de appellante haar verstuivers op de markt bracht.

Het hof besluit dan ook dat de geïntimeerde faalt te bewijzen dat ze door de namaak van de appellante winst heeft gederfd. In de gegeven omstandigheden kan aan de geïntimeerde geen schadevergoeding voor winstderving, ook geen naar billijkheid begrote, worden toegekend.

4.2.6. De kosten van het geding

Het hof legt de kosten van eerste aanleg ten laste van de appellante. Zij maakte zich schuldig aan namaak en dient dan ook te worden beschouwd als de in het ongelijk gestelde partij.

Vermits de partijen in hoger beroep wederzijds in het gelijk en het ongelijk worden gesteld, legt het hof de kosten in hoger beroep voor de helft bij de appellante en voor de helft bij de geïntimeerde.

5. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof:

- verklaart het hoger beroep van de appellante toelaatbaar en gegrond in de hierna bepaalde mate:

- verklaart het incidenteel beroep van de geïntimeerde toelaatbaar en gegrond in de hierna bepaalde mate:
- hervormt het bestreden vonnis;
- doet opnieuw recht als volgt:
- verklaart de hoofdvordering van de geïntimeerde toelaatbaar en gegrond als volgt:
- stelt vast dat de appellante schuldig is aan inbreuken op de auteursrechten van de vennootschap naar Frans recht INNOBIZ SARL en op de eerlijke marktpraktijken door niet-toegelaten kopieën in te voeren, te verdelen, te verkopen, te koop aan te bieden en in voorraad te houden van de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1 met referentie 489888 en 485660 en van hun respectieve verpakkingen;
- beveelt de staking van het invoeren, verdelen, verkopen, te koop aanbieden en in voorraad houden van deze producten op straffe van een dwangsom van 100,00 EUR per vastgestelde inbreuk, te verbeuren zeven dagen na betekening van het arrest;
- beveelt de vernietiging van de verstuivers met referentie 489888 en 485660 op kosten van de appellante en onder toezicht van een gerechtsdeurwaarder, onder verbeurte van een dwangsom van 300,00 EUR per kalenderdag vertraging, te verbeuren twee maanden na betekening van het arrest;
- veroordeelt de appellante om aan de geïntimeerde 8.943,22 EUR te betalen, meer de vergoedende intrest aan de wettelijke intrestvoet in burgerlijke en handelszaken bepaald in artikel 2, §1 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest, zoals gewijzigd door artikel 87 van de Programmawet (I) van 27 december 2006 vanaf 8 november 2013 tot de dag van de dagvaarding en vanaf dan met de gerechtelijke intrest aan dezelfde intrestvoet tot 8 februari 2016 en meer de op de rekening van de deposito- en consignatiekas op voormeld bedrag vervallen intrest vanaf 9 februari 2016 tot de dag van de vrijgave van de aldaar door de appellante gestorte bedragen;
- zegt voor recht dat de deposito- en consignatiekas de op haar rekening door de appellante gestorte bedragen na aftrek van het door de appellante op grond van dit arrest aan de geïntimeerde verschuldigde bedragen, in het voordeel van de appellante mag vrijgeven;
- veroordeelt de appellante tot de kosten in eerste aanleg en vereffent deze aan de zijde van de geïntimeerde vastgestelde kosten als volgt:
  - dagvaardingskosten: 331,01 EUR
  - rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 11.000,00 EUR

- veroordeelt de appellante en de geïntimeerde elk tot de helft van de kosten in hoger beroep en vereffent deze aan de zijde van de geïntimeerde vastgestelde kosten als volgt:

- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 12.000,00 EUR

De kosten van de appellante worden geacht te zijn aangehouden bij gebrek aan opgave.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **ACHT JANUARI TWEEDUIZEND ACHTTIEN** door:

M. BLEYENBERGH

voorzitter

B. CATTOIR

raadsheer

R. LYEN

raadsheer

G. VELTMANS

griffier

G. VELTMANS

R. LYEN

B. CATTOIR

M. BLEYENBERGH

